

OBČASNÍK PŘÍCHOVICKEHO SKAUTSTVA

PROTLAK

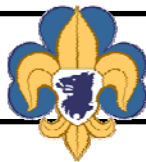
RR

42

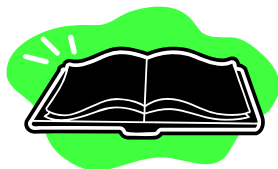
**VELIKONOČNÍ PUTOVÁNÍ, SPANÍ NA ČERNÉ SKÁLE,
VELKÉ NĚCO 2006, VÍKENDOVKA V ŽELEZNÉ RUDĚ, RR
SCHŮZKA. BOBŘÍ STOPOU ...**

X. ROČNÍK

ČERVEN 2006

OBSAH

Velikonoční putování – Čochtan	3
Okresní závody – Kiki	5
Velikonoční „24“ – Kiki	6
Z jarního života skautek – Yetti	7
Květinový den – Yetti	8
Bobří stopou – Míla	9
RR schůzka – Haník	11
Spaní na Černé skále – Zvěd	13
Velké něco 2006 – Čudla	15
Vlčáci nocují v klubovně – Rajče	17
Víkendovka v Železné rudě – Č&Č	18
Vlk, jenž nikdy nespí – Koza+Haník	22
Kufrování (Herštejn) – Šat	24

Velikonoční putování nejen s Čochtanem

Tak už jsou Velikonoce za námi a já můžu popsat náš tradiční velikonoční vandr.

Letos byl obzvlášť zajímavý a to hned od počátku. Začalo to výběrem trasy a volba padla na již delší dobu plánované České Švýcarsko. Bohužel zhruba 2 týdny před akcí přišly letošní velké povodně a voda vydržela v Hřensku přes Velikonoce. Jelikož jsme netoužili provozovat vodní turistiku, tak jsme rychle vymýšleli náhradní variantu. Posázavský pacifik jsme zavrhlí ze stejného důvodu, takže konečné rozhodnutí bylo – Křivoklátsko.

Ani tohle nebylo úplně jednoduché. Z původní mnohohlavé oldskautsko roverské skupiny nás zůstalo pouze 5 (Já – Čochtan, Šat, Yetti, Kamil a Rajče). Ostatní to vzdali kvůli počasí, které nevypadalo moc vábně a i nás zdrželo, takže jsme oproti plánu startovali až v sobotu brzy ráno.

Ve zmíněné ráno jsme se sešli v Plzni kolem 6 hodiny na nádraží s výjimkou Rajčete, který po předchozí náročné noci zaspal. Provedli jsme nezbytné občerstvení a už jsme se hrnuli do vlaku směr Zbiroh. Cesta proběhla vcelku poklidně, až na jednoho přejetého v blízkosti Rokycan. Yetti nám po cestě předvedla svoji mentolovou velikonoční medicínu, kterou jsme během celé akce požívali s výkřiky jednička, dvojka, trojka, ... (myslím, že já byl a jsem jednička). Z nádraží ve Zbirohu jsme vyrazili do stejnojmenného městečka, kde jsme při hezké snídani čekali na opozdilce Rajčete.

A už jsme byli všichni a po krátké domluvě jsme vyrazili směr Skryjská jezírka, přes lesy a potoky. Cesta probíhala v krásné pohodě a oproti předpovědím i za krásného počasí. Během cesty nám Yetti ukázala perfektní hru „Budka“. Nakonec toho těžce litovala, protože prohrála potupným rozdílem bodů. Já byl nejlepší.

Krátce po obědě jsme dorazili k jezírkům, kde podle vyjádření domorodců nemá být nic moc. Není to až tak pravda, jde o docela pěkné místo. Po pokochání jsme vyrazili směr nedaleká vesnička Skryje s vidinou konce denní etapy (měli jsme v nohou už nějakých 20 km).

Ve vsi jsme našli místní restauraci, posadili se na lavičky na letní „terase“ a začali hodovat. Postupně jsme zkonzumovali vlastní připravené zásoby, včetně Kamilovo výborné vánoční (opraveno: velikonoční) nádivky. Postupně jsme se chystali k odchodu a hledání místa pro stany, ale naši chlapi ohaři (Šat, Kamil, Rajče) se dali dohromady s 2 slečnami, které zde také odpočívaly po celodenním vandru. Nakonec jsme s nimi skončili u jednoho stolu akorát v malinko jiném složení. Kamil odešel s Yetti hledat příhodné tábořiště a já se přidal k veselé skupince. Během večera jsme se naučili hrát kostky a

získali společníce na večerní táboření. Po „drobné“ neshodě s místní obsluhou jsme taky vyrazili (už po tmě) hledat místo pro stany. Yetti jsme nenašli, takže jsme se utábořili kousek pod vesnicí.

Ráno bylo opět pěkné počasí a my jsme se po snídani a sbalení věcí vydali k mostu přes Berounku hledat Yetti s Kamilem. Ráno bylo rovněž ve znamení ztrát. Yetti skoro ztratila foťák a co jsem ztratil já to

ani nebudu rozvádět (že jo Rajče? A kdo to neví, tomu to nepovím). Po shledání s Yetti a Kamilem a po rozloučení s našimi společnicemi jsme vyrazili při Berounce směr Křivoklát. Postupně se začalo kazit počasí, vzdali jsme tedy škrábání se do rozbahněných kopců a pokračovali stále po silnici. Největší děšť jsme přečkali u oběda ve známé hospodě u Rozvředčika a odpoledne jsme dorazili do přelidněného Křivoklátu.

Na hradě jsme prohlídli nádvoří a místní historický jarmark, někdo i nakoupil (Kamil – koření a taky medicínu od pravých včel). Na závěr dne nás čekal krásný úsek cesty vysoko na Berouňkou směr Zbečno. Fakt pěkná cesta. Ve Zbečně již za šera jsem na doporučení jakéhosi domorodce povečeřeli v restauraci u mostu. A na doporučení místního hospodského jsme se vydali po tmě stavět stany pod blízky most. Až ráno jsme zjistili, že je to tam docela malebné, fakt.

Druhý den jsem už jen sbalili stany a vyrazili na nádraží na vlak, který samozřejmě nejel a tak teprve tím dalším jsme vyrazili směr domů.

Musím říct, že letos to stálo za to a věřte, že vím, o čem mluvím.

Čochtan

Okresní závody světlušek a vlčat Dobřany 2006

Po dvou letech letos světlušky a vlčata (a také jejich vůdce) opět čekaly závody. Pořádajícím střediskem se stalo středisko Dobřany a určilo nečekaně časný termín, a to 22. duben 2006. Bohužel jsme se si neprosadili požadavek přesunout závod na později. A tak ještě narychlo proběhlo střediskové kolo závodu, bohužel bez účasti vlků, kteří se zalekli deště. Alespoň světlušky si vyzkoušely disciplíny, které byly pro letošní závod vylosovány.

Do Dobřan jsme jely společně světlušky a vlčata vlakem kolem deváté. Zahájení závodu bylo v 10 h a chvílku po té vybíhala první

hlídka. Celkem se zúčastnily závodu 3 hlídky vlčat a 5 hlídek světlušek. Organizačně byl závod zajištěn dostatečně. A jak to dopadlo?

1. místo – vlčata Příchovice
2. místo – vlčata Dobřany
3. místo – vlčata Přeštice

1. místo - světlušky Dobřany
2. místo – modrá šestka světlušek Příchovice
3. místo – světlušky Přeštice
4. místo – zelená šestka světlušek Příchovice
5. místo – smíšená červená šestka světlušek Příchovice a Přeštice

Z výsledků je jasné, že do krajských závodů postoupily naše vlčata s krásným 1.místem a i světlušky s hezkým 2.místem. Gratulace patří nejen jim, ale také jejím vůdcům, kteří je skvěle připravili. Jsem ráda, že i letos jsme neporušili tradici, že středisko Příchovice reprezentuje okres na krajských závodech.

Kikina

Velikonoční „24“ světlušek

Proč velikonoční „24“? Ráda poskytnu vysvětlení. O velikonočních prázdninách (přesněji od čtvrtka 13.4.06 od 17:00 do pátku 14.4.06 do 17:00 h) 15 světlušek spolu s vedoucími strávilo 24 hodin v klubovně (i mimo ní). O tom, co světlušky prožily si můžete přečíst pár následujících řádek. Hlavním a nemalým úkolem, který byl na programu, bylo vynášení Mořeny (tedy zimy ze vsi). Zelená šestka pod vedením Haníka jí připravila a nastrojila k očekávanému upálení. Již podruhé jsme jí vynášely za tmy, tradičně u řeky na Ostrově. Bohužel se letošní vynášení neobešlo bez menších potíží. Nejdříve nám Mořena nechtěla chytout a rozhořet a pak se ještě zašprajclala u vodárny. Pohotový Haník jí ale pomohl, aby mohla odplout daleko od nás. Ve zbytku večera čekalo světlušky překvapení v podobě Harryho Pottera na DVD - díl první.

Páteční ráno - k radosti všech prší. Střediskové závody za deště nebyly pro světlušky žádnou překážkou, zato vlče nedorazilo ani jedno. Naštěstí dorazili rozhodčí na stanoviště – skautky Skřítek, Divoška,

Tygr, Rainbow a RR Martina, Čudla, Koza, Hába, Maggi a její kamarád, který nám sehrál úžasného opilce a bezdomovce (byl součástí jedné disciplíny). Po náročném závodě čekala na všechny odměna v podobě bramborového guláše. Odpoledne završilo velikonoční povídání, hry, rukodělky a navštívil nás velikonoční zajíček s nadílkou.

za světlušky Kikina

Z JARNÍHO ŽIVOTA SKAUTEK

Poněkud opožděné letošní jaro nás zdrželo ve venkovních aktivitách, tudíž jsme dlouho dlouho dlely při družinovkách v klubovně. Dva velikonoční dny strávily Veverky při rukodělných pracích a hrách v klubovně, kde společně s Hankou přespaly. Stihly i odpolední výpravu, která musela být kvůli bídnému počasí trošku zkrácena. Pravidelnou náplní některých veverčích schůzek jsou i povídání o skautském zákonu, která pro nás pilně připravuje Haník. Nutno podotknouti, že většinu skautek toto téma zajímá. A když slunce začlo svítit a tráva před klubovnou růst, přispěchal velký Sat se svou malou

motorovou kosou a všechny trávník k radosti skautek posekal. A skautky musely hrabat a trávu odvážet, no to byla dřina, zvláště pro některé. Začátkem května začla „příprava“ na 10. květinový den, kterého se zúčastnily téměř všechny Veverky i Lasičky.

V režii lamo-lasiččí družiny se skautky v květnu utkaly v badmintonovém turnaji, a badminton prý bude i součástí táborového programu.

Lamolasičky byly v poslední době vystaveny náročné zkoušce: z důvodu studijní nepřítomnosti Malinky si část programu tvořily zcela samy a musím podotknout, že se tohoto úkolu zhostily velmi dobře a myslím, že příliš nezvlčily. No, a protože Malina již bude od června na svém místě, tak předpokládám, že teď to Lamolasice rozjedou i při nějaké řádné výpravě.

Yetti

Květinový den

Již 10. jubilejní ročník Květinového dne připadl letos na středu 11.května. Opět jsme pomáhali vybírat pro Ligu proti rakovině příspěvky, které jsou určeny na prevenci a výzkum onkologických onemocnění. Skautky, skaut i roverři a rangers pilně procházeli městem s několika stovkami žlutých kytiček a již za dvě hodiny vybrali 7.654 Kč. Počasí nám tentokrát přálo, slunce svítilo a většina oslovených ráda přispěla do připravených pokladniček. Je dobře, že se akce tak rychle a dobře vydařila a všem účastníkům patří velké poděkování za dobrý skutek.

Bobří stopou

ZAJÍMAVOSTI • HRY • NÁPADY • SOUTĚŽE O CENY

Vědomostní test

Správné odpovědi na otázky převzaté z „Memoriálu Zdeňka PÍRKA ve foglarologii 2003“, které byly otištěny v minulém čísle *PROTLAKU*, jsou:

1. Jaroslav Foglar se narodil v roce:

b) 1907

2. Báječná stolní hra v jednom z Foglarových románů se nazývá:

a) *Fan-Tan*

3. Jakou střední školu Jaroslav Foglar absolvoval?

b) *obchodní akademii*

4. Prvním zaměstnáním Jaroslava Foglara bylo:

c) *praktikant v informační a detektivní kanceláři* •

Památník Jaroslava Foglara v Siněvíru

Autor: **Cap z Adamova**

Letos na Velikonoce zavítala skupinka přestárlých klubařů a jejich přátel nejen z řad SPJF poprvé do oblasti Zakarpatské Ukrajiny, mimo jiné také do míst, kde tábořil zhruba před 80 lety Jaroslav Foglar - Jestřáb. Kromě řady nevšedních zážitků a postřehů jsme si z této zvláštní země přivezli jeden neméně zvláštní nápad.

V roce 1997 byl ve Sluneční zátocě na řece Sázavě slavnostně (za přítomnosti Jestřába samotného) odhalen pomník táborů Jaroslava Foglara a pražského druhého oddílu Junáka, které se zde řadu let konaly. Jestřáb se svým oddílem však tábořil na řadě dalších míst a nejexotičtějším z nich bylo bezesporu tábořiště v katastru obce Siněvín, cca 10 km severně od Koločavy v tehdejší Podkarpatské Rusi, coby součásti ČSR. Naším nápadem je tedy odhalit při příležitosti 100. narozenin a roku s Jaroslavem Foglarem alepoň symbolický památník na louce, dnes uvnitř národního parku, kde se tábor kdysi konal.

Předtím je nutno dořešit několik problémů

- především nám nebylo známo (a obávám se, že v běžně dostupné literatuře to není k nalezení), kde přesně Jestřáb tábořil, proto uvítáme každou radu vedoucí k odhalení.
- samotná výroba a doprava památníku, který by měl být opravdu symbolický a tedy s tím ve Sluneční zátocě nesrovnatelný, zde by bylo možné využít možnost výroby v oblasti.
- povolení / nepovolení umístit památník v NP.

Možná je to velká tupost, ale v každém případě jsme odhodláni pokusit se ji realizovat na Velikonoce roku 2007. •

Zajímavost

Autor: **Bobr**

Připomeňme si datum 17. května 1941 - vyšlo poslední 38. číslo týdeníku Mladý hlasatel (VI. ročník). Jeho vydávání bylo před 65 lety zastaveno německými orgány. •

Články byly převzaty z: www.spjf.cz

ROVERSKÁ SCHŮZKA

29.4.2006

Dostala jsem za úkol napsat o naší dubnové roverské schůzce. Říkám si: „To tam mám psát o tom, že jsme si jako celou dobu povídali a pak jsme si šli zahrát do autoparku na schovku?“ No, vlastně je to tak Když nemáme večírek nebo něco neplánujeme a nepřipravujeme, povídáme si. Takový dvě hodky si pěkně pokecáme. To, že si pěkně pokecáme, nebylo na začátku tohoto roku žádnou samozřejmostí. Na to si nejdřív kolektiv musí zvyknout a pochopit, že je třeba mluvit!

Abych se dostala k věci: Po přečtení zajímavé knížky Rytmus roverského roku od Jana Pfeifera, jsem si pro rovery připravila dosti obsáhlé zamýšlení nad jednotlivými body skautského zákona. Člověk by ani netušil, co všechno pojme jediný bod, co všechno „pod něj patří“, jaká je jeho hloubka a kolik desítek otázek nám pokládá k zamýšlení.

Nenamlouvala jsem si, že to bude napoprvé nějaké supr trupr pokecáníčko s rovery, které tímto nutím po osmé hodině večerní velmi intenzivně myslet.

Hrozně jsem ale doufala, že se jim to alespoň trochu zalíbí, protože jsem považovala a považuji znát význam a hodnotu skautské myšlenky za nepostradatelnou věc v životě každého z nás, kdo se ke skautingu hlásíme.

Zatím jsme se zamýšleli nad prvními čtyřmi body a některé jsme vzali i nadvakrát, protože je opravdu o čem povídat.

Při poslední schůzce jsem měla pocit – ale je to jen pocit, že naše společné zamýšlení začíná být samozřejmostí a troufám si říct, že i neobvyklou zábavou. Mimoto se takto o sobě navzájem dovídáme, jací vlastně jsme a zjišťujeme, že názory na jednu věc mohou být opravdu různé a všelijaké. Máme jedinečnou možnost popovídat si o tolika věcech - krásných a zvláštních. O věcech, o kterých si jinde a s někým jiným mimo skautskou klubovnu asi tak pěkně a nebojácně nepopovídáte. Mám opravdu dobrý pocit, že se dobrá věc daří a že se s rovery konečně začínáme stmelovat a více poznávat.

A nakonec zde máte několik příkladů toho, o čem jsme se dosud zamýšleli. Ještě jednou bych chtěla upozornit, že úvahy nad skautským zákonem, kterým se na schůzkách zabýváme, vychází z knihy od bratra Jana Pfeifera (nikoli ze mě). Zkuste se těmito úvahami také zaobírat – tak, jako jsme to udělali my (po každém příkladu, který zde uvádím, následovala většinou delší debata).

BÝT PRAVDOMLUVNÝ:

- Španělský filosof Miguel Unamuno říká: „Jsou dva druhy pravdy – logická nebo objektivní, jejímž opakem je omyl, a mravní čili subjektivní, proti níž stojí lež.“

- Nejhorší je, když chce někdo lžít, tedy nepravdou, druhému člověku ublížit. To je ono lhaní, které je odsouzeno v Desateru božích přikázání jako těžký hřích – *Nepromluviš křivého svědectví proti bližnímu svému.*
- V jistém smyslu bylo lepší původní znění prvního bodu skautského zákona : *Junákovi je slovo svaté.* (Základy junáctví – A.B.Svojsík)
- Kdo byl Jan Hus? Za čím si stál? Čím je tak velmi významný ? Za jakou pravdu položil život?...Husova slova: „*Hledej pravdu, slyš pravdu, uč se pravdě, miluj pravdu, prav pravdu, drž pravdu, braň pravdu až do smrti*“
- Může se stát osobní tragédií, když se ideály, kterým člověk věřil a obětoval jim nejlepší síly svého života, ukážou jako mylné. Někdy je pak obhajuje za každou cenu, aby si jak se říká, zachoval tvář. Přiznat svůj omyl je však větším hrdinstvím.
- Pravdomluvnost ve vztazích k druhým je především upřímnost.....Romain Rolland – román Jan Kryštof: „*Miluj pravdu víc nežli sebe, ale bližního více než pravdu.*“
(tady jsme hledali příběhy z vlastního života – to nám šlo !)

VĚRNÝ A ODDANÝ:

(tento bod byl rozdělen na tři části – Věrný a oddaný vlasti, Věrný v manželství – partnerství, Věrný v přátelství)

- Co si představíte pod pojmem být věrný a oddaný vlasti ? Co pocítujete při slově vlast ? Vlastenectví X Nacionalismus...rasová nesnášenlivost ,.....povídání si o 2. svět. válce a o komunismu.

Jaké místo máte rádi, jaké místo mají rádi vaši rodiče a prarodiče ve své vlasti?

- Zkuste přemýšlet o tom, co pro vás znamená věrnost a důvěra v partnerském vztahu. Zkuste odhadnou sílu vašeho sebeovládání a odpovědnosti za společný život (Následovala velmi dlouhá debata)
- Skauting by měl být dobrým příkladem toho, jak se učit přátelským vztahům.
- Povíдали jsme si, jaké jsou důležité hodnoty pro přátelství nebo o tom, že bychom se měli snažit ostatní lidi vždy pochopit, a nikoli soudit – snažit se představit si, jak bych se v jeho situaci zachoval já. Pokud si myslím, že lépe, snažím se mu poradit, jestliže hůř, snažím se ho napodobit.
- Člověk rád sám sobě i druhým pochlebuje. Upřímný a věrný přítel má být naším „svědomím“, které dovede zavčas nastavit zrcadlo.
- Jsou lidé, kteří říkají, že musí každému říct pravdu do očí, ale někdy tím jen zakrývají vlastní neomalenost (jistě to všichni známe).

Když nám někdo projeví důvěru, nesmíme ji zklamat !

Haník

Spaní na Černé skále

V pátek jsme měli sraz v 17.00 jako na schůzku. Ale měli jsme s sebou spacáky a karimatky. Viky a Šat vyrazili napřed a nás měli na starost Čudla s Čárou. Rozdali kartičky a my jsme je vybírali. Pak byla šifra. Dozvěděli jsme se, že 1. indicie je na SV. ANNĚ (my jsme totiž vůbec nevěděli, kde budeme spát). Na sv. Anně jsme našli papírek s další šifrou a tam byl návod, kde máme hledat další nápovědu. Na přepadech v jezírku pod jezem byla přivázaná PETka a v ní naše pomoc. Bohužel jí vylovila dřív druhá skupina. Měli jsme jít do Radkovic na fotbalovou tribunu a tam hledat další indicii. Cestou jsme měli za úkol poznávat kytky. Do vesnice jsme se dostali náhou cestou podél říčky. Vyšli jsme na most a tam jsme konečně mohli běžet hledat. Ale zase to našel Křoví. Nápověda zněla takto: „Další indicii najdete na značce Radkovice ve

směru na Dolce.“ Konečně jsme jí se Sportákem našli a vyrazili zpět. Za úkol jsme měli přinést vodu na oheň. Já, Panda a Jágr jsme přišli k jednomu z baráků a zazvonili. Vyběh na nás nákej hafan. Dali nám dvě lahve. Vyrazili jsme na místo podle nápoředy. Vedl nás Mašina. Čára s Čudlou šli popřát učitelce k šedesátinám, ale jak jsme se později dozvěděli, tak jim nevotevřela. Jedna z láhví nám praskla, tak jsme šli k náákým boháčům pro jinou. Měli tři auta, velké barák, bazén, maxi pozemek a vrata, kde měli nááký čidla a kameru. Byl tam chlap a my se ho zeptali jestli nemá vodu. Vypadalo to spíš na to, že nám dá přes hubu. Pak přišla nááká ženská a tá nám dala vodu a chtěla nám dát i citronovou limonádu. Ten Chlap votevřel další garáž a tam byla čtyřkolka. Poděkovali jsme, pozdravili jsme a rychle jsme vypadli, kdyby si to ten chlap najednou rozmyslel. Na louce jsme se setkali se Sportákem a šli úplně jinou cestou než ostatní. Po cestě jsme nasbírali dřevo na oheň. Za to jsme pak dostali sladkou odměnu. Konečně jsme přišli do cíle.

Rozdělalí jsme oheň a opekli si buřty, klobásy a někdo i brambory. Našli jsme místo na spaní a rozložili jsme tam karimatky a spacáky. Mašinka karimatku neměl. Začala noční hra. Chodili jsme na Černou skálu a tam jsme měli v návšteni knize zjistit datum založení. Mašinka se hrozně bál (ale to před tím básnil, jak už se nebojí), tak s ním musel jít Sporták. Když šli už ostatní spát, tak Jágr, Viky, Šat, Čudla Čára a já jsme ještě zůstali u ohně. Pak odešel Viky a Šat. Já a Jágr jsme si šli lehnout až ve čtvrt na dvě. Ve dvě jsme se s Jágreem probudili. To se zrovna střídal Dolín a Čára s Čudlou na hlídku. Za chvíli přišel Sporták a Křoví, že jim někdo ukrad boty. Na hlídce jsme s Jágreem byli od 2 hod. až do 6 hodin. Byl tam s náma i Sporták, který si půjčil jednu botu od Mašiny. Křovího, Pedra a Mašinu jsme nechali spát. Ráno nám oheň málem vyhasl a proto jsme si půjčili sekyrku od Dolína, která měla velice tupé ostří. (nevím kdo, ale někdo to nazval oboustranné kladivo). Přišel Viky, vzal pařez a hodil ho do ohně a bylo to. Než ostatní vstali, tak jsme po šestej vyrazili se Šatem do klubovny pro boty.

Na cestě zpět jsme už neměli zavazadla, protože jsme si je odnesli. Zastavili jsme se v krámu, ale až na cestě na Černou skálu. Jágr totiž měl hubu jak cikán a proto se musel umýt. Hodně nás bolely nohy, takže jsme každou chvíli odpočivali. Největší přestávka byla

v Radkovicích na tribuně. Sporták stačil usnout a když jsme odcházeli, Křovího botu tam málem nechal. Došli jsme konečně na místo, Křoví s Dolínem měli vyrobené pochodně. Oheň jsme uhasili a šli se podívat na nedaleké horolezecké skály. Na skalách byli velký rezavý mravenci, tak jako tam, kde jsme spali. Nazpátek jsme šli na Černou skálu. Tam jsme vyndali návštěvní knihu a přečetli nějaký zápisy. V jenom z nich bylo, že nějaký týpci tu našli dělovou kouli. Hledali jsme jí docela dlouho, protože pod pojmem koule si představím asi takovýto tvar a né něco hranatýho. Takže koule, tedy spíš kvádr se skrýval za kládou na cestě od jedné z bažin. Pak jsme se vrátili ke knize a Viky tam něco napsal a my se podepsali. Pak přišli skauti z Dobřan a oznámili nám, že v naší noclehárně jsme nechali kotlík. Na zpáteční cestě se nepříhodilo nic zajímavého až na to, že jsme přecházeli potok. Moc se mi to líbilo a chtěl bych si to zopakovat.

Z deníku *ZVĚDA* (bez cenzury)

Velké něco 2006

Na sraz, který jsme měli v pátek jsem dorazil určen ze schůzky skautů, kde se Šat nezdržel komentáře nad mým

ohromným batohem a zeptal se mě, jestli chci přespávat venku. A tak když jsem stál v půl sedmý v klubovně jakožto úplný greenhorn a čekal co se bude dít. Vzhledem k tomu, že mě v tom Čára nechal samotného, čekal jsem, jestli se zde objeví Mejdržr. Jirka nezklamal a přišel, a tak jsme se po vyslechnutí pravidel odebrali ve složení Koza, Hanka, Kiki, Já, Mejdržka, Bop, Kula a Šat, Čochtan a Yetty do Zálesí. Samozřejmě že poslední tři jmenování nám utíkali už za Příchovicema. Naše pěší trasa nám ubíhala celkem rychle a tak jsme dorazili k Zálesí a pak jakousi podivnou cestou i do Nezdic, odkud jsme si to štrádovali pěkně na Borovy a Vřeskovice. V každé z těchto vesnic jsme na určené značce našli písmeno a dvě čísla, která nám udávala, pořadí ve slově a slovo, ve kterém je písmeno. Ve Vřeskovicích se od nás oddělili Bop s Kulkou

s tím že si udělají asi 3km dlouhou zacházku na Biřkov, která měla ve skutečnosti těch kilometrů asi dvakrát více. Nu a my jsme si to maširovali už za šera cestou do Lhovic a pak už za tmy do Švihova.

Zcela schváceni a bez morálky jsme se rozložili na švihovském náměstí a odpočívali. Kiki, Hanka a Neudrž prohlásili, že už nikam nejdou a zavolali hotline Rajčeho, aby je odvezl zpět. To my s Kozou jsme se rozhodly, že si to pěkně dojdeme po svých. A i přesto, že jsme si nechtěně udělali výlet na židovský hřbitov ve Švihově, jsme šťastně

dorazili až do Třebýcinky, kde jsme hodili řeč s jedním místním kmetem, který nám popisoval zkratku. Bohužel jsme ho neuposlechli a šli nám známou cestou kolem kravína. Ale tam byl poněkud větší a hlavně delší kopec, na kterém mě opustili i poslední zbytky sil. Od tohoto kopce jsem šel tak, že jsem o tom ani nevěděl v každé z nadcházejících vesnic jsme proto dělali dlouhé zastávky. A tak nám Kaliště, Jíno, Borovy a nakonec i Nezdice utíkali jen velmi, ale opravdu velmi pomalu. Na cestě z Nezdic do Příchovic jsme udělali zastávku

taky. A tak jsme dorazili kolem 3 hodiny ranní. Koza šel spát domů, a tak jsem vzal klíč od klubovny z úkrytu a zamkl se v ní. Usnul jsem vyčerpan, ale šťasten, že jsem přežil. Ale kolem čtvrté hodiny se na mě poněkud neúspěšně dobývali Bop s Kulou. Dokonce telefonovali Kozovi, jestli jsem v klubovně. Nakonec se jim podařilo mě probudit a tak jsem je mohl pustit dovnitř. Kulka si nechala v klubovně věci a šla dom, zatímco Bop na mě mluvila ještě pěkně dlouho a to i přesto, že jsem už zas spal jako špalek. Celou noc mě budili nově příchozí, a nakonec mě kolem deváté probudila svým pohybem po klubovně Yetty. Pochopil jsem, že spát již nebude možné a začal se připravovat na cyklistickou část. Na mou výzvu ovšem Koza reagoval tak, že pojedete až odpoledne, tak jsem si udělal jen malé kolečko, zatímco Yetty, Čochtanovi a ostatním kilometry zvesela ubíhaly. V jednu hodinu jsem znovu opouštěl klubovnu, ačkoli tentokrát za doprovodu Kozy a Kiki. Vyrazili jsme na trasu Vícov-Krasavce-Snopoušovy-Netunice-Střížovice-Předence-Lišice a Hradčany, kde nás zastihl déšť. A proto jsme si dali už jen Chlumčany a vyrazili domů. Vrátil jsem se do klubovny až na konečnou etapu a to skládání slov z ukořistěných písmen a konečné vyhlášení. No, kdo vyhraje mi bylo jasný už loni v létě, takže mi na vítězství Yetti nepřišlo nic divného. Akci hodnotím velice kladně, a to i přes chronickou bolest v oblasti mých nohou, jež se projevovala ještě v pondělí. Jsem rád, že jsem přežil a smekám před všemi, co se zúčastnili.

Čudla

Vlčáci nocují v klubovně

V sobotu 27.5 se sešla smečka vlků v klubovně. Jelikož venku neustále pršelo, nebyla účast velká. Z mladších vlků přišli pouze Jindřík a Vojta, starších vlků bylo někdy až moc. Vůdci já, Hába a Magy. V sedm hodin jsme začali nástupem, následovala hodina plná her, 10 min přestávka na sváču a WC, poté Hábovo náročné riskuj, při kterém si Magy popletla družstva a zvítězil úplně někdo jiný. Překvapení, na které se vlci moc těšili a neustále se nás ptali co to bude a kdy už to bude,

jsme prozradili ve 21:00. A co to bylo? Tak já vám to prozradím: Bylo to DVD s prvním dílem HARRYHO POTTERA. Všechna vlčata z toho byla hrozně nadšená a seděli před televizí na oranžových polštářcích jako přikovaní. Po filmu měla následovat noční hra, která byla z důvodu trvalého deště přesunuta na příště. A jelikož všichni mluvili jen o jednom, a to o Harrym, následoval 2.díl. To už všichni leželi ve svých pelíšcích a koukali v leže. Někteří jako já usnuli hned na začátku.

Ráno byl pro starší vlčata budíček v 6:15. V 7:30 nám totiž odjížděl vlak z přeštického nádraží. Ale jelikož počasí se na nás naštvalo, naše skautské štěstí nás opustilo, plánovaná výprava přes Hloupensko a Černou skálu se nekonala. Nyní musím poděkovat našemu velikému bratrovi Čudlovi, který nám nezapůjčil jen jeden díl Harryho Pottera, ani dva, ale tři! Nezbylo nám nic jiného než... Nedělní kino skončilo v 9:00 a vlčata byla rozvezena do svých dědin. Ale ještě vám prozradím něco. Hába před tímto víkendem viděl pouze 1.díl Harryho a když už to zkouknul až do třetího, musel si ještě v neděli pustit ten čtvrtý. Až vám do Protlaku budu psát příště, bude to o noční hře a výpravě a žádný dešť už nám to nezkazí!

RAJČE

VÍKENDOVKA V ŽELEZNÉ RUDĚ

Na víkend 7.4. – 9.4. 2006 jsme se domluvili, že uspořádáme nějakou akci. A tak Viki zamluvil chatu v Železné Rudě a mohli jsme vyrazit. Sraz jsme si dali v pátek 7.4. na nádraží ČD v 15:30. S účastí skautů jsme na první pohled mohli být spokojeni. Sešli se všichni kromě Jágra, který plácal zase nějakou tu hokejovou NHL v Klatovech. Cesta proběhla celkem klidně, až na to, že naši skautíci okamžitě vytasili nějaké vysílačky a povídali si přes ně, i když seděli o sedačku vedle. Co si o tom mysleli naši spolucestující nevím, ale radši jsme se k nim nijak výrazně nehlásili.

Vlak do Železné Rudy dorazil někdy kolem šesté hodiny. Vystoupili jsme a na nádraží jsme čekali na paní, která nás měla k naší chatě zavést, protože nikdo z nás nevěděl kde to je. Avšak naše paní na

místo srazu nedorazila a i její mobilní telefon zvesela vyzváněl bez toho, aby ho někdo zvedl. A tak jsme byli odkázáni na svůj skvělý skautský orientační smysl a s pomocí jedné velice příjemné a sympatické paní nakonec naši chatu ve změti těch všech růžových a červených domů našli. Tam už na nás čekala nějaká paní, nedozvěděl jsem se, jestli to byla ta co na nás měla čekat, a předala nám klíče od našeho víkendového útočiště. Uvnitř jsme si prohlédli všechno zařízení, rozdělili si pokoje a vybalili si.

Samozřejmě, že jsme se nezačali hned válet, ale vyrazili na krátkou podvečerní vycházku. Dali jsme si takovou okružní cestu po Železné Rudě, abychom si prohlédli toto krásné pohraniční město. Mezi námi, nic úžasného na tomto městě není, jenom jsme žasli nad koncentrací „veselích domečků“. Někdy byly i tři vedle sebe. Cílem naší cesty byly Samoty, kam jsme dorazili, když už se šěřilo. Sportřák, který sebou až z Přeštic táhl boby okamžitě vystartoval nahoru, ale vzhledem ke stavu sněhu to pak spíše zase seběhl než sjel. Někteří odvážlivci (Dolín, Křoví) se za Sportřákem vydali sjet kopec na igelitech, ale dopadli ještě hůř. Dole se zatím strhla sněhová bitka, do které se ochotně zapojili i Šat s Vikim, takže to nebylo nic pro slabé povahy. Já osobně jsem poznal, jaké to je mít na zádech pět skautů, kteří se vás snaží vyválet ve sněhu. Nic příjemného a přiznám se, že jsem byl po tomto střetu mokrý i na místech, která si radši nechám pro sebe. A protože jsem nebyl jediný, kdo byl mokrý od hlavy až k patě, rozhodli jsme se pro návrat na chatu. Tam jsme se v klidu zpracovali zásoby, které nám zabalili z domova naše maminky a všichni se sešli ve společenské místnosti na večerní program.

První z her, kterou jsme hráli byla od Vikiho a Šata. Měli jsme seřadit od nejdůležitějšího k nejnutřebnějšímu věci, které bychom měli k dispozici při havárii letadla na poušti. Samozřejmě jsme na tom byli nejlépe já a Čudla, jelikož naše zkušenosti jsou ještě pořád o něco větší. Ale ani výkony skautů nebyli špatné. Potom jsme se vytasili já a Čudla se svojí hrou zvanou AKTIVITY a ta obstarala zábavu na celý zbytek večera. Určitě uznáte že Šatova pantomima je prostě úžasná, takže to byla fakt přča. Dokonce jsme ho nezastavili ani slovem “fekalie“.

V poměrně pozdních hodinách jsme se odebrali do postelí a dohrání hry jsme si nechali na příští večer.

Ráno, když jsme se pracně vyplazili z postelí, jsme domluvili směr naší celodenní výpravy a hned po snídani vyrazili. Cílem naší cesty byl bazén v Bavorské Rudě, ale my jsme to samozřejmě vzali oklikou přes Pancíř. Čudla si ještě ráno stačil koupit plavky v jednom vietnamském krámku a naše východní menšina nás opět přesvědčila, že ani plavky, když je všude kolem sníh, pro ně nejsou žádný problém. Vzali jsme to přes Belveder, kde se ještě pilně lyžovalo. Tam zachytili naši skautíci ve svých vysílačkách nějakou slečnu, která tvrdila, že je jí 15, ale podle hlasu na to fakt nevypadala. Skauti se okamžitě pokusili navázat nějaký bližší vztah, ale jelikož se naše milá omezovala jenom na odpovědi stylu „dejte mi pokoj“ tak z toho sešlo. Pak už bylo z vysílačky slyšet jenom Pípovo funění. Jinak cesta ubíhala naprosto v pohodě, a tak jsme brzy dorazili na Hofmanky a odtud na Pancíř. Tady se Čudla opět pokusil zamachrovat a předvedl se nám ve svých nových plavkách. Po chvíli ho to ale určitě mrzelo, protože jsme ho všichni svorně začali koulovat a nebýt zásahu Šata a Vikiho asi by brzo umrznul. Po této vtipné vložce a svačině jsme seběhli po asfaltovce Pancíř dolů na nádraží na Špičáku. Cestou nám spolehlivě jistil záda Píp, který nám s 300 metrovým odstupem zodpovědně vysílačkou hlásil každé auto, které se k nám zákeřně blížilo ze zadu. V hospodě na nádraží na Špičáku jsme si dali vynikající česnečku od velice pohledné číšnice. Pak jsme sedli na vlak a odjeli až do Bavorské Rudy. Tady jsme narazili na problém, jelikož nás náš český celník nechtěl pustit přes hranice, jelikož všichni neměli pasy. No a tak jsme to zkusili o 400 metrů dál přes ty německé a ti nás s ledovým klidem a s úsměvech na rtech bez jediného slova a zastavení zkontrolovali pohledem. Nijak je nerozházelo, že jim přes hranice právě přechází partička v kanadách a maskáčích. Prostě klidřasové. V bazénu jsme krásně relaxovali a po několika hodinách příjemného ležení a nic nedělání jsme vyrazili zpět na chatu, teď už ne vlakem, ale pěšky. Přes hranice jsme opět prošli bez jediného povšimnutí a za chvíli dorazili zpět na chatu.

Tady Viki se Šatem připravili vynikající guláš z gulášových polévek a všichni se dosyta najedli. Potom neúnavní skauti opět vyrazili

ven a začali si na zahradě před chatou stavět sněhové pevnosti, zatímco já a Čudla se oddali odpočívání. Před televizi jsme si postavili dvě křesla, dali nohy nahoru a sledovali velice pěkný a zajímavý pořad MISS 2006. Po promenádě v plavkách, kterou jsme si prostě nemhli nechat ujít, jsme skauty zahnali zpět dovnitř a pokračovali ve hře AKTIVITY. Ještě předtím jsme ale vyzkoušeli řečnické schopnosti našich svěřenců. To spočívalo v tom, že dostali zadané jedno slovo a museli o něm mluvit co nejdéle. Tady nás okouzлил Viki, který na téma „žárovka“ referoval hodně a hodně dlouho. Ani tentokrát jsme hru AKTIVITY nedohráli, ale jelikož už bylo pozdě, šli jsme na kutě.

Ráno jsem musel vstávat dříve než ostatní, jelikož jsem se musel vrátit do Přeštic kvůli svým házenkářským povinnostem. Bez povšimnutí jsem se vytratil z chaty do pochmurného a deštivého rána. Na nádraží jsem sedl na vlak směr Plzeň a byl pryč. A jelikož tedy nevím co se v neděli událo ve vyprávění pokračuje věrný bratr Čudla.....

.....Ráno mě probudil Čára, který spěchal na vlak. Avšak i přesto jsem znovu usnul a probudil se o hodinu déle. Spořádali jsme snídani z vlastních zásob a skauti se zvesela vrhli na sních. Tedy, abych byl přesnější na stavbu zákopů, neboť se v prostoru před naším přechodným bydlištěm později odehrála bitva. Skupiny stáli proti sobě takto- Dolín, Jágr, Zvěd a Sporták stáli proti Křovímu, Mašinovi, Pedrovi a Pípovi. Dolínova skupina si postavila opevnění a jakémsi vršku a opevnění mi připomínalo zákop z první světové války s jednou masivní baštou. Naproti tomu skupina, které velel generál Křoví postavila dva zákopy obrněné řádným štítem, aby do nich nepadali zapadáky. Po asi třech hodinách intenzivního stavění a hodině výroby pořádných, tvrdých koulí se do sebe obě armády pustili s vervou připomínající americké akční filmy. Neodolali jsme a se Šatem a s Vikim jsme se na ně šli podívat. Nu, a jak to tak bývá, bojové nadšení se přeneslo i na nás a my začali bojovat za Křovího armádu. Po cirka deseti minutách nás Šat s Vikim opustili, tak sem Křovího barvy hájil jen já a Křoví, Mašina a Pedro, protože Píp se na nás jen šklebil a tlemil, ale k jeho cti musím dodat že také hodil sem tam nějakou tu kouli mezi svými záchvaty smíchu. A to už sem byl i já celý mokrá a odebral se do

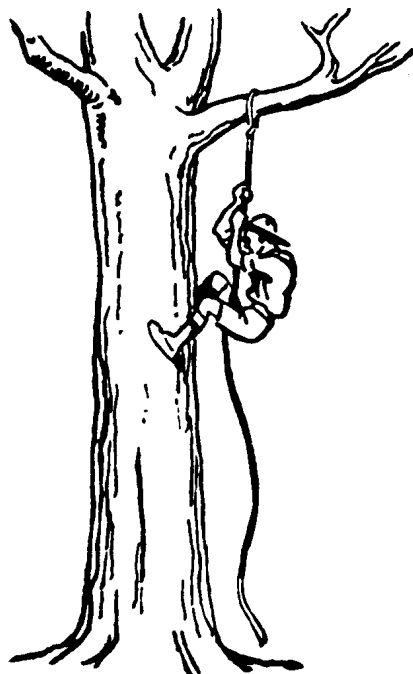
svých síní abych se převléknul. Sedl jsem si dole k televizi a trochu (opravdu jen maličko) pomáhal s obědem, který vařili naši vůdci. Aby to ale nebyli naši skauti! Přiběhli, že Sporták dostal přímý zásah do šišky. A není nic divného na tom, že si nikdo nemohl vzpomenout, kdo to hodil☺! Zahnali jsme skautíky na oběd a po obědě začali balit a uklízet. Ono uklidit těch pár místností dalo docela práci. Po zdárném úsilí jsme se odebrali na nádraží a pak přímo domů. Cesta nám ubíhala celkem rychle, i přesto že jsme byli řádně utahaní.

Č&Č

Vlk, jenž nikdy nespí

Baden-Powell žil v době viktoriánské éry, pojmenované podle královny Viktorie. Byla to doba honby za penězi a majetkem, doba určovaná hospodářskými a politickými vlivy. Ve vnitřní politice existovalo napětí mezi vyššími třídami a chudými, kteří při vzestupu Anglie na světovou velmoc zůstali jaksi stranou, hladověli silně stísněni v chudinských čtvrtích a umírali hlady, trpěli nemocemi a hynuli na epidemie. Mnozí kupci byli toho mínění, že dělník a dokonce i jeho dítě mají denně dřít nepřetržitě 14-16 hodin.

Když mu dědeček čítával z knihy Oliver Twist, jednou se malý osmiletý Ste zeptal svého dědečka, jestli i dnes ještě žijí tak chudé děti. Nemohl uvěřit tomu, když dědeček přikývl. Nemohl tomu uvěřit – vždyť pocházel ze zámožné

měšťanské rodiny a vyrůstal ve vznešené londýnské čtvrti. Jak to vypadalo za nablýskanými kulisami viktoriánské doby, o tom neměl ani tušení.

Poháněn svou nezdolnou touhou po poznání, podnikal Ste v sedmém a osmém roce života dobrodružné výpravy do pověstné městské čtvrti londýnských slumů. Níže části města a slumy ležely tehdy v Londýně blízko sebe, odděleny navzájem často pouze jedinou výstavnou ulicí, a tak to měl Ste lehké, když chtěl proniknout do dobrodružné země chudinských čtvrtí : do zákoutí starých zborcených, zčásti rozpadlých domů, do uliček, jež byly tak úzké, že tam i přes den přitmí zatemňovalo rozhled jako před přicházející nocí. Toto prostředí nabízelo chlapci ze vznešeného prostředí úplně jiný, téměř exotický svět - exotiku sociálních rozdílů. Páchlo to tam alkoholem, sazemi a výpary všeho druhu, protože kanalizace tam tehdy ještě nebyla. V kamenných strouhách se hromadil kal páchnoucích pomýjí. Z černých oken hleděly bledé ženy. Všude postávaly děti v hadrech. Ste poznával čtvrt čudých jako reportér. Zjistil, že v mnoha domech teď žije až stovka lidí, rodiny s dětmi namačkáni na sebe jako v konzervě. Dozvěděl se také, že existují domy, kde nocležníci nemohou kvůli nedostatku místa ani ulehnout ke spánku. Za jeden penny ale mohli spát zavěšeni ve smyčkách natažených lan. Lidé umírali na běžné nemoci kvůli nedostatku léků, umírali také hladem. To vše se dělo uprostřed velkoměsta, co by kamenem dohodil od sousedních přepychových ulic.

To vše chtěl Ste jednou později změnit. Přišel na myšlenku, že by všichni lidé měli být oblečeni stejně, aby se už nedalo rozeznat, zda jsou bohatí či chudí. Chtěl úplně odstranit protiklad bohatství a chudoby. V osmi letech vymyslel „Zákon pro dobu, až budu starší“. V něm stálo: „Postarám se o to, aby chudí byli zrovna tak bohatí, jako jsme my. Musíme o to Boha denně prosit, tak často, jak to jen jde. Ale samotné modlitby nic nepomůžou, musíme taky pro to něco dobrého udělat.“ Opravdu velká slova malého chlapce. Velké cíle. Nedosáhl jich. Přispěl však rozhodující měrou k tomu, že se člověk mohl k těmto cílům přiblížit. To také udělal, o mnoho let později, když založil skautské hnutí, když jeho nová výchovná metoda vtrhla jako vichřice do zaprášené pedagogiky tehdejší doby.

Kufrování krajem i prostředkem

Hirschenstein – jelení skála. Byl postaven v pol. 13. století. První

uzávěrka: 30.5.2006 vyšlo: 12.6.2006 neprodejné